

поглибити взаємозв'язки та контакти з державами членами Євросоюзу [5].

Отже, як бачимо ЄС відкриває можливість переходу відносин на новий рівень від звичайного партнерства до політичної асоціації та великого економічного розвитку. Але, процес євроінтеграції є досить складним. Для вступу в ЄС потрібно дотримуватися певної стратегії та виконувати необхідний перелік умов.

Література

1. Резнік Н.П. «Український Вибір – Євроінтеграція: Економічні вигоди та історичні Засади» / *Збірник наукових праць ВНАУ Серія: Економічні науки*. 2013. № 3 (80).
2. Ставська Ю.В., Дмитренко І.А. Переваги та ризики Євроінтеграції для України.
3. Пайкова А.Ю., Вайноська Г.С. Актуальні питання щодо інтеграції України до Європейського Союзу / *Економічний простір*. 2016. № 115. с. 35.
4. Яковенко Л. Роль банків в інвестиційному забезпеченні діяльності сектора / *Банківська справа*. 2000. № 1. С. 25-27.
5. Особливості та перспективи інтеграції України до Європейського Союзу: file:///C:/Users/Админ/Downloads/app_2012_24_66.pdf.

Глушко Ольга Андріївна
студентка юридичного факультету

ПРАВОВІ ЗАСАДИ СТАТУСУ ПОЛІТИЧНОГО ЗЛОЧИНЦЯ ПРИ ВЛАДІ

Політичний злочинець, як явище, супроводжує історію людства здавна – від самого початку утворення держави. Бажання прийти до влади, встановити свої правила, режим та в цілому використати державу задля своїх потреб, не раз ставало причиною створення окремого виду злочинця, як – політичний злочинець. Незважаючи на демократизацію політичних процесів у світі, а також принципів міжнародного права загроза приходу до влади політичних злочинців існує і сьогодні.

Політичні злочинці являють собою значну загрозу для людства, наслідки від їх злочинної діяльності неймовірно руйнівні. Прикладом може слугувати Друга Вітчизняна війна 1941-1945 р. в якій загинуло мільйони людей, зруйновані школи, заводи, будівлі все це було спричинено приходом до влади політичних злочинців, які використовували людей, як знаряддя скоєння міжнародного злочину. Завдяки Нюрберзькому процесу було засуджено керівників гітлерівської Німеччини. Нюрберзький процес завдав початок прецеденту підсудності вищих державних керівників міжнародним судом, а також цим самим зруйнував середньовічний принцип «Королі підсудні тільки Богу» Саме з Нюрберзького процесу почалась історія міжнародного кримінального права [1]. Але, навіть з плином часу визначення поняття хто саме такий політичний злочинець при владі не встановлено.

Так, науковці мають своє тлумачення щодо політичного злочинця, а саме: Н.С. Лейкін, Г.М. Мінковський, А.Б. Сахаров, Ю.М. Антонян вважають, що особа політичного злочинця – це певний соціальний тип, і обмежують загальне поняття особи політичного злочинця системою специфічних, не властивих законослухняним громадянам якостей, або таких, що мають особливу анти-соціальну спрямованість [2]. Можна зробити висновок, що політичний злочинець при владі – це особа, яка ставить за мету досягнення влади задля своїх деструктивних цілей, а також являє собою синтез різних явищ соціальної та біологічної властивості.

Типи і класифікації політичних злочинців не є вичерпними. За С.М. Ішаков існує поділ політичних злочинців за характером мотивації: ідеологічний тип; релігійний тип; корисливий тип; владний тип (прагне одержати владні повноваження; боягузливий (зраджує батьківщину через страх) [3, с. 433].

Наразі ми можемо спостерігати, що феномен політичного злочинця при владі є і зараз. Кількість війн зростає, настає загроза незалежності держав, а також загроза порушенню прав людей. В залежності від того, як людина пізнає себе залежить його подальша реакція і дії на ту чи іншу ситуацію. Поведінка людини і його взаємини з людьми, з навколишнім середовищем, інститутами і нормами, залежить, як від зовнішніх, так і від внутрішніх чинників, що впливають на індивіда [4, с. 103].

Отже, незважаючи на політичних злочинців, людство прагнуло і завжди буде прагнути до ідеального, щасливого, мирного життя без злочинних проявів. Ними рухає незмінне, шляхетне, високе прагнення змінити світ та суспільство на краще. Створені людством міжнародні організації повинні об'єднати свої зусилля для блокування деструктивних намірів політичних злочинців. Існує практична

необхідність у вивченні особи політичного злочинця у зв'язку з необхідністю напрацювання ефективних засобів впливу для попередження політичних злочинів у майбутньому.

Література

1. [Інтернет ресурс]: <https://pravo.ru/process/view/466/> .
2. Маляр Г.В. Сучасні підходи до класифікації політичних злочинців / *Кримінальне право*. 2013.
3. Іншаков С.М. Кримінологічна характеристика та попередження політичної злочинності // *Кримінологія: Кн.-Москва*, 2005.
4. Маляр Г.В. Сучасні підходи до класифікації політичних злочинців / *Право і суспільство*. 2009. № 4. С. 101-107.

Гринько Вікторія Павлівна

студентка Навчально-наукового інституту
заочного навчання та підвищення кваліфікації

Науковий керівник – к.ю.н. Ченік-Трегубенко О.С.
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

ПРАВОЗАСТОСОВНА ДІЯЛЬНІСТІ НА СХОДІ УКРАЇНИ

Характер застосування правових норм з різними факторами суспільного життя визначає головні умови, які забезпечують їх ефективність безпосередньо у дії. Дані умови варто розглянути з урахуванням різних позицій та проаналізувати в представленому аспекті.

В юридичній літературі поняттю «правозастосування» дослідниками надаються визначення, які певною мірою між собою різняться [3; 7, 20].

Зокрема, цей термін трактується: по-перше, як «особлива форма» реалізації права, що здійснюється державними або громадськими організаціями в межах їхньої компетенції у формі владно організованої діяльності з конкретизації правових норм на основі суворого дотримання законності; по-друге, правозастосування визначається як «владна діяльність» державних або інших органів, уповноважених державою, які, використовуючи свої повноваження, видають акти індивідуального значення на основі норм права, вирішуючи таким чином по суті конкретні питання життя суспільства; по-третє, правозастосування розглядається як така форма його реалізації, яка полягає у проведенні державою складної юридичної та організаційної діяльності щодо «особливого здійснення правових норм стосовно конкретних суб'єктів», фактів, відносин реального суспільного життя в межах закону [2, с. 607-608].

Застосування права від інших форм його реалізації відрізняє те, що тут неможлива бездіяльність (пасивна поведінка, як при дотриманні норм), право на правозастосовну діяльність поєднується з обов'язком її здійснення. Правозастосування має похідний характер, оскільки забезпечує реалізацію права третіми особами. Застосування одних норм одночасно потребує дотримання, виконання і використання інших, а отже, правозастосування – комплексне право [5, с. 424].

Водночас необхідно зазначити і про відособленість (самостійність) правозастосування в інших форм реалізації права, яка полягає, по-перше, у тому, що низка правових норм не може бути реалізована без актів застосування права (наприклад, норми, що встановлюють юридичну відповідальність за правопорушення); по-друге, якщо використання та дотримання права типові для діяльності громадян і приватних юридичних осіб у сфері громадянського суспільства, то застосування права типове для суб'єктів публічного права (здійснення влади, управління, правосуддя). Окремі державні органи, приміром суди, існують лише для правозастосування; по-третє, власне правозастосування породило процесуальне право – комплекси правових норм, що визначають порядок, процедуру реалізації і охорону матеріально-правових норм; по-четверте, на матеріалах правозастосовного процесу як найбільш формалізованого способу реалізації права теоретично розроблено стадії правореалізації, прийоми тлумачення правових норм, типові способи вирішення юридичних ситуацій – те, що (в згорнутому вигляді) властиве будь-якій формі реалізації права [6, с. 388-389].

Доцільно також зауважити, що правозастосувачем може бути лише суб'єкт, повноваження та діяльність якого регламентовані законом, відтак, правозастосування, являючи собою компетентну діяльність уповноважених на те державою суб'єктів, здійснюється, як уже зазначалося, відповідно до визначеного у законі порядку. У цьому контексті варто наголосити, що на підставі останньої наведеної особливості правозастосування – здійснюється відповідно до визначеного у законі порядку –